

Dilluns

El fruit de les incerteses

Pere Cornellas

V

int-i-sis de maig. Campions de la Recopa, finalistes de la Copa del Rei i a només dos punts del Madrid, en una Lliga esbojarrada on ja tot sembla possible.

Doncs no estic content. És clar que m'agrada guanyar, i encara més quan intueixo, sense massa esforç, el neguit i el desassossec que deuen patir 600 km. al Sud. Els hem pres –literalment– la Lliga de bàsquet, apallissant-los a casa seva i, ara, podem fer el mateix amb la de futbol. L'“impecable” sistema defensiu de Capello fa aigües per tot arreu, els seus jugadors han perdut la “inspiració” i Lorenzo Sanz, amb cara de pomes agres, encadena bajanades, l'una darrera l'altra. És veritat, resulta atractiu i divertit. Però a mi no m'és suficient.

Què ha fet que el Barça pugui, en aquests moments, assolir els tres títols en joc? No havíem dit i repetit que això no anava ni amb rodes? Érem, senzillament, uns alarmistes i uns exagerats? Havíem perdut el sentit de la mesura?

Tot té, em sembla, la seva explicació. En primer lloc, els rivals. Ja ho deia fa quatre mesos: veient-los jugar, trontollaven tots els pronòstics. Per què no podíem ser campions si els altres ho feien igual de malament? El futbol actual ha estès arreu l'avorriment i el desinterès. La Recopa, per exemple. Tret de la semifinal i de la final, la resta d'eliminatòries ha enfrontat el Barça amb un reguitzell d'equips rars o desconeguts que, tot sigui dit de passada, s'ha superat ben discretament. El Fiorentina i el PSG actual són, d'altra banda, dos equips bonets, però a les antípodes de la supermillionària plantilla del senyor Núñez. Guanyar-los era una obligació. Tampoc no té res d'extraordinari haver eliminat un equip de destralers com l'Atlético de Madrid, encara que fos en un partit “històric”, que va poder rebre aquest nom perquè la nostra defensa es va empassar tres gols abans d'anar-se'n al descans. A la Lliga, aquest Atlético és a 16 punts! i ja fa dies que no volta per Europa.

I el Madrid? És un equip trist, de futbol monòton i plantejament defensiu, que juga “a veure-les venir”, especulant sempre amb l'efectivitat dels seus homes punta. Mancat d'iniciativa i de creativitat, està farcit de jugadors sense relleu, amb molts pocs futbolistes d'autèntica categoria. El Barça de les estrelles hauria de guanyar sempre aquest Madrid i, fins i tot, amb una certa claredat. Sigui qui sigui el campió, ho serà gràcies als regals del contrari.

És clar que hem millorat. Vivíem un desballestament tan pronunciat que la millora era inevitable. Ha calgut fer ben poques coses.

Convençut o per força, és igual, Robson ha prescindit de la idea genial dels tres centrals, ha acabat fent-nos cas i ha decidit que Popescu no és el cervell pensant de l'equip, ha donat uns quants partits a Iván al costat de Guardiola i ha deixat que tothom fes el que sap fer. El conjunt, naturalment, encara no funciona –de fet, el Barça no ha fet ni un sol partit complet–, però, com que Ronaldo va fent gols, Figo mareja els seus marcadors, la defensa està bastant més centrada i Baía comença a guanyar-se el sou, es té la il·lusòria sensació que la cosa va bé. I, mentre els resultats acompanyin, ningú canviarà de discurs.

Això sí, les incerteses històriques, fruit de la poca serietat dels uns i de la falta de decisió dels altres, es mantenen si fa no fa com sempre. Figo definitivament integrat al projecte barcelonista en assabentar-se que la seva clàusula de rescissió era bastant superior al que creia. Ronaldo a la selecció brasilera, mentre els seus representants mantenen una reunió maratoniana amb Núñez i Gaspar que, amb el talonari a la mà, volen convèncer-los perquè el xicot es quedi. I Guardiola fent-se el bon noi, tot esperant el 30 de juny, dia de Fira Gran.

També es parla, entre partit i partit, d'un nou organigrama per a la temporada que ve. No el jutjaré pas. Com ens demana el president, hem de donar temps al temps. La possible presència de Louis Van Gaal a l'equip invita a un cert optimisme moderat, atès el sistema de treball de l'entrenador holandès. Però no acabo de veure la línia que ha de separar la seva feina de la de Robson. Van Gaal portarà a terme la política de fitxatges i Robson entrenarà els jugadors fitxats? Em sembla una mica enrevessat. Si servís de referència, l'experiència que va viure la secció de bàsquet –no fa pas massa temps– convidaria a deixar-ho córrer. A no ser que Robson faci el que digui Van Gaal, i fora problemes. Si recordem la seva forta personalitat, posada de relleu al cas Jordi Cruyff, aquesta hipòtesi resulta plausible.

Potser guanyarem la Lliga i la Copa. Tant de bo! Però, ja dic, no n'hi ha prou. M'agrada l'espectacle. Sé que és possible, perquè l'he vist. Ara, malgrat les darreres victòries, prefereixo que perdi el Madrid que no pas que guanyem nosaltres. És una sensació física i, per tant, real. Què voleu fer-hi? No em sento gaire meu l'equip i el seu joc no em transmet alegria. És com si els títols substituïssin les vibracions o, encara més greu, com si les multituds i els èxits, assolits d'aquesta manera, ens les poguessin fer oblidar.